

iINTERVALLI

Musiikkikirjastoalan yhteinen julkaisu

1/2024

INTERVALLI

Kansikuvassa
Kevätseminaariin
osallistujia
Tampereella

Kuvaaja
Juhani Koivisto

Sisältö 1/2024

- 3 [Pääkirjoitus Menneisyyden vangit](#)
Tiina Tolonen
- 4 [Marko Niemelän on mahdotonta ajatella yleistä kirjastoa ilman musiikkia](#)
Tuomas Pelttari
- 8 [Espoon kaupunginkirjaston lukudisko - kirjallisuus yhdistyy musiikkiin](#)
Ilkka Mikkola
- 11 [Kuunnellaan valokuvia!](#)
Marko Niemelä
- 13 [Konsalla hommat kohallaan eli Koha-kokemuksia Lahden konservatorion kirjastolla](#)
Matti Rantanen
- 14 [Kansalliskirjaston musiikkikäsikirjoitukset Yksä-arkistopalveluun](#)
Petri Tuovinen
- 18 [Muistokirjoitus: musiikkiosaston johtaja Pirjo Jaatinen 1956 - 2024](#)
Eija Huusari
- 20 [Tule, tutustu ja verkostoidu! Avoin musiikkikirjastopäivä Turussa 11.6.2024](#)

Musiikkikirjastoalan yhteinen julkaisu

Julkaisija Suomen musiikkikirjastoyhdistys ry

28. vuosikerta 2024
ISSN 1796-7392

Yhteys toimitukseen:
intervallilehti@gmail.com

Intervalli julkaistaan vuonna 2024 kahtena verkkolehtenä. Lehti on maksutta luettavissa ja ladattavissa osoitteessa intervalli.fi.

Päätoimittaja
Toimitussihteeri

Tiina Tolonen
Kristiina Hoikka

Toimittajat

Ilkka Mikkola
Marko Niemelä
Tuomas Pelttari

Intervallin yksittäisiä artikkeleita voi lukea ja kommentoida blogissa Musiikki kuuluu kaikille musiikkikuuluukaikille.musiikkikirjastot.fi.

Yhteistyössä

ROVANIEMEN
KAUPUNGINKIRJASTO

© Kirjoittajat ja kuvaajat 2024

Menneisyyden vangit

Teksti Tiina Tolonen, päätoimittaja

Suomen musiikkikirjastoyhdistys täyttää tänä vuonna 45 vuotta, mutta Intervalli-lehti ei ole yhtä vanha kuin yhdistys. Alkuaikoina yhdistyksen jäsenistö sai tiedotteita Kirjastolehden välissä, sen lisäksi yhdistykseen liittyviä kirjoituksia julkaistiin Pienessä musiikkilehdessä sekä Teostory-lehdessä.

Oman julkaisun perustamisen mahdollisuutta ryhdyttiin pohtimaan vuonna 1983, ja asiaa varten perustettiin julkaisutyöryhmä. He kokoustivat asian tiimoilta toukokuussa 1984 ilman että asia kuitenkaan eteni. Oli siis aika lähellä, ettemme olisi päässeet tänä vuonna juhlimaan Intervallin nelikymppisiä! Päivänvalon yhdistyksen oma, painettu lehti näki vuonna 1988 kahden numeron voimin. Periaatteessa Intervalli olisi tänä vuonna siis 36-vuotias, ellei se olisi ollut hibernaatiossa noin 10 vuoden ajan loppuvuodesta 2011 vuoden 2021 alkupuolelle asti.

Päätös ajan kuluessa PDF-muotoiseksi verkkolehdeksi muuttuneen Intervallin lopettamisesta tehtiin Musiikkikirjastoyhdistyksen syyskokouksessa vuonna 2011. Lehden tarve ei silloisen päätoimittajan mukaan ollut kuluneiden vuosien aikana ollut kadonnut, vaan sen tekijät. Toki tekijöitä, erityisesti uusia ja nuoria oli vuosikausien ajan yritetty löytää, mutta käteen oli jäänyt niin sanotusti tyhjää.

Intervallin henki ei kuitenkaan ollut kadonnut ja monesta suusta sen paluuta oli hieman jopa toivottu. Pienellä lämmittelyllä se saatiin heräteltyä eloon alkuvuonna 2021. Yhdistyksen piirissä jo yhteistä projektia vetäneen Muska-ryhmän muutamasta jäsenestä parilla lisävahvistuksella muodostui toimituskunta, joka otti haasteen vastaan. Vanhojen numeroiden tuhkasta nousi lentoon Fenix-Intervalli, todella tekijöidensä näköinen lehti.

Kun lehteä ilmestyy vain kaksi numeroa vuodessa, voisi kuvitella ettei sen aikaansaaminen ole kummoinenkaan tehtävä. Nyt, kuuden numeron jälkeen ja seitsemännen ollessa näyttöruudulla voin todeta ettei asia ole näin. Jokainen näistä Intervalli Mark 2 (kiitos Deep Purple) numerosta on enemmän tai vähemmän revitty toimituskunnan selkänahasta. Juttuideoita on palloteltu toinen toisillemme ja häpeilemättä käytetty hyväksi kaikki mahdolliset suhteet, joiden avulla jutuja oltaisi lehteen saatu. Kiitos muuten kaikki opiskelukaverit ja kollegat, jotka ette sanoneet ei.

Lehti ei synny lupauksilla. Monen monta lupausta olen päätoimittajakauteni aikana saanut, mutta niistä hyvin harva on päätynyt jutuksi asti. Satunnaisilla kasvokkaisilla kohtaamisilla on pahoiteltu asiaa ja luvattu korjata tilanne. Silti lehden sähköpostilaatikko kolisee tyhjyyttään. Oliko Intervallin henki sittenkin kadonnut?

45-vuotisjuhlaseminaarin alla päätin, että korupuheiden aika on ohi ja tässä on nostettava se surullisenkuuluu kissa pöydälle. Ymmärrettävästi maailma musiikkikirjastoissa sekä niiden ympärillä on muuttunut vuodesta 1988 ja aika paljon jopa vuodesta 2011. Tarvitsemmeko Intervallia, joka tuo meille tuoreimmat uutiset musiikkikirjastomaailmasta puoli vuotta myöhässä? Onko PDF-formaatti ja lehdenomaisena julkaisuna ilmestyminen se oikea tapa, vai olisiko nyt aika vaihtaa alustaa?

Musiikkikirjastoyhdistys toimii nykyisellään jo monessa erilaisessa ympäristössä ja alustalla. Tänä vuonna on päätetty Youtube-kanavan perustamisesta. Heitin juhlaseminaarissa ilmaan ajatuksen uudeltaisesta Intervallista, josta ehkä omissa somekuppilissaan elävät kirjastot ja kirjastolaisetkin voisivat innostua. Voisiko se olla blogi tai kenties podcast? Vastausta tähän eivät tiedä oikeastaan muut kuin Intervallin lukijat. Kertokaa se meille! CD-romppu se tuskin on, vaikka näkemässäni unessa näin väitettiin. ■

Marko Niemelän on mahdotonta ajatella yleistä kirjastoa ilman musiikkia

Kysymykset ja toimitus Tuomas Peltari ● Vastaukset Marko Niemelä
● Kuva Kristiina Hoikka

Intervalli istui alas musiikkikirjastoyhdistyksen puheenjohtaja Marko Niemelän kanssa. Puheena oli musiikki, kirjastot ja niiden tulevaisuus.

Marko Niemelä, sinut valittiin hiljattain Suomen musiikkikirjastoyhdistyksen puheenjohtajaksi. Onnittelut! Millä mielellä olet aloittanut uudessa pestissä?

Kiitos! Yhdistys täyttää tänä vuonna 45 vuotta, joten pääsin saman tien valmistelemaan kevätseminaaria yhdessä hallitusjäsenten Jaakko Lindin ja Lassi Kokkosen kanssa. Vaikka olen ollut hallituksessa mukana jonkin aikaa, pääsi työmäärä hivenen yllättämään. Tiedän toki, että uusi tehtävä vaatii minulta vielä paljon opettelemista ja toimintatapojen sisäistämistä. Mutta ehdottomasti hyvällä mielellä. Kehittämistä on paljon ja odotukset yhdistyksessä ovat selvästi korkealla. Paineita ja kitkaa on oltava sopivasti, jotta pystyy menemään eteenpäin.

Millainen kirjastotausta/työura sinulla on? Oletko aina tähdännyt kirjastoalalle?

Valmistuin vuonna 1999 Tampereen yliopistosta pääaineenani etnomusikologia. Opinto-oppaassa korostettiin, ettei oppiaineesta valmistu varsinaisesti mihinkään ammattiin. Tämä konkretisoitui vasta silloin, kun aloin etsiä seuraavana töitä Oulusta, jonne palasin opintojen jälkeen. Aluksi tein tuntiopettajan hommia Oulu-opistossa ja yliopistolla, kunnes keksin käväistä kysymässä töitä kaupunginkirjastosta. Siellä neuvottiin huvittuneen ystävällisesti hankkimaan ensin kirjastoalan koulutus. Niinpä hakeuduin syksyllä 2000 ammattikorkeakouluun opiskelemaan kirjasto- ja tietopalvelualaa. Se kannatti, sillä aloitin jo tammikuussa 2001 Lapin maakuntakirjaston musiikkiosaston erikoiskirjastonhoitajana! Eli en varsinaisesti alun perin tähdännyt alalle, enemmänkin kysymys oli onnekaasta ajautumisesta. Työskentelin musiikkiosastolla – jota kutsutaan Rovaniemellä edelleen musiikkikirjastoksi – yli kaksikymmentä vuotta, kunnes

Marko Niemelä: *Musiikkikirjastot tulee nähdä nimenomaan musiikkipalveluna, joka tarjoaa paitsi ammattitaitoisesti indeksoituja luetteloita, myös tapahtumia, näyttelyitä, mielikuvituskellisesti toteutettuja vinkkauksia, tekemisen ja olemisen tiloja ja monipuolisia välineitä.*

viime vuonna aloitin kirjastossamme asiakaspalvelupäällikkönä vastuualueinani tapahtumat ja osallisuus. Tosin vastaan edelleen myös musiikkipalveluista.

Miten musiikki on ohjannut opintojasi? Onko sinulla yhä ambitioita tutkijana?

Musiikki on oikeastaan ohjannut opintoja läpi oman koulutuspolkuni. Suoritin peruskoulun Raahen musiikkiluokilla ja opiskelin huilunsoittoa musiikkiopistossa. Vuonna 1993 kirjoitin ylioppilaaksi Madetojan musiikkilukiosta, jonka jälkeen suoritin asevelvollisuuteni Lapin sotilassoittokunnassa tenorisaksofonia puhallellen. Etnomusikologian yliopisto-opinnot lavensivat valtavasti musiikillista maailmankuvaani. Ymmärsin, mikä merkitys kontekstilla on musiikki-ilmiöitä tarkasteltaessa. Sivuaineina opiskelin yleistä historiaa ja perinnetieteitä. Pohdintani johtivat vuosia myöhemmin jatko-opintoihin (musiikin ja näyttämötaiteen valtakunnallinen tutkijakoulu), ja lopulta väittelin syksyllä 2023 Lapin yliopistossa kulttuurihistorian oppiaineessa aiheenani Rovaniemen markkinoiden historiallinen äänimaisema. Tutkiminen kiinnostaa edelleen ja ideoitakin on – mutta aikaa ei niinkään!

”Olen edelleen sitä mieltä, että nimenomaan kokoelma ja sen laadukas hoitaminen sekä asiakaspalvelu ovat kirjastotyön ydintehtäviä. Kirjastojen ei tarvitse olla kylpylä, verotoimisto tai lihakauppa. Kirjaston tehtävä on olla kirjasto.”

Mikä musiikkikirjastotyössä sinua alun perin kiehtoi?

Pääsin työskentelemään levyjen, nuottien ja kirjojen keskelle. Parasta oli kokoelmatyö koko laajuudessaan, erityisesti uuden aineiston hankkiminen. Poistoja en uskaltanut tehdä vuosikausiin ollenkaan, mikä tietysti tuotti hetkessä suuria ongelmia. Olen edelleen sitä mieltä, että nimenomaan kokoelma ja sen laadukas hoitaminen sekä asiakaspalvelu ovat kirjastotyön ydintehtäviä. Kirjastojen ei tarvitse olla kylpylä, verotoimisto tai lihakauppa. Kirjaston tehtävä on olla kirjasto. Lisäksi minua kiehtoi alkuvuosina Rovaniemen musiikkikirjaston maine ja perinne tuottaa musiikkitapahtumia. Koin astuvani varsin suuriin saappaisiin, sillä edeltäjäni **Pirjo Tuomi** oli luonut musiikkikirjastosta rovaniemeläisille hyvin tärkeän ja keskeisen ympäristön paikalliselle musiikkikulttuurille.

Miltä kirjastojen musiikkipalvelut mielestäsi näyttävät vuonna 2024?

Monien kollegoiden tavoin olen huolissani oikeastaan koko yleisen kirjastolaitoksen puolesta. On lisäksi perin kummallista, että nimenomaan musiikkipalveluista ollaan niistetty aikana, jolloin musiikkia tuotetaan ja kulutetaan enemmän kuin koskaan. Kenties ongelmassa piilee myös ratkaisu: kylmän statistiikan takaa on hahmotettava musiikkikulttuurin todellinen luonne ja sen moninaisuus. Tarkoitan sitä, että musiikkikirjastot tulee nähdä nimenomaan musiikkipalveluna, joka tarjoaa paitsi ammattitaitoisesti indeksoituja luetteloita, myös tapahtumia, näyttelyitä, mielikuvituksellisesti toteutettuja vinkkauksia, tekemisen ja olemisen tiloja ja monipuolisia välineitä. Olennaista on myös yhteistyö ja

resurssien yhdistäminen. Minun on mahdotonta ajatella yleistä kirjastoa ilman musiikkia. Vain asenteet ja mielikuvitus ovat rajoina.

Olet kiinnostunut lukemisen ja soittamisen edistämisestä? Miten tämä näkyy työssäsi?

Me olemme jo lähes viisitoista vuotta vinkanneet musiikkiaineistoa ns. talking-metodilla. Sen idea on varsin yksinkertainen: bändejä, artisteja ja musiikkityylejä esitellään paitsi vinkkaamalla aiheeseen liittyvä materiaalia, myös soittamalla ja laulamalla itse. Yhteistyökumppanina on alusta alkaen ollut kulttuurituottaja ja basisti **Hannu Raudaskoski**. Suosituimpia aiheita ovat olleet blues ja rock 'n' roll, bändeistä *The Beatles* ja *CCR* sekä tuoreimpina *James Bond* -tunnarit ja *Eppu Normaali*. Sovitukset ovat mahdollisimman uskollisia alkuperäisille, joten emme fuskaa tässäkään asiassa. Lukemisen edistäminen on lähellä sydäntäni, sillä olen aina pyrkinyt tuomaan työssäni esille myös musiikkikirjallisuutta. Olen myös miettinyt viime aikoina musiikkikirjallisuuden nostoa myös yhdistystoiminnassa. Musiikkikirjastoalalla ollaan ehkä liikaakin takerruttu cd-formaatista jauhamiseen. Se trauma on mielestäni jo käsitelty. CD elää kirjastoissa niin kauan kuin niitä ja niitä soittavia laitteita valmistetaan. Sama pätee tietysti kaikkiin muihinkin formaatteihin.

Aloit hiljattain kirjoittaa VAKE-kirjastoblogiin Levyhyllyt. Mitä haluat nostaa siellä esiin?

Levyhyllyt on kyllä mahtava konsepti, on suuri kunnia olla mukana taitavien ammattikirjoittajien rinnalla! En valitettavasti ole vielä itse ehtinyt kirjoittaa kuin yhden kaksiosaisen *Clannad*-artikkelin, mutta ideana on ainakin aluksi nostaa esille irlantilaista ja skotlantilaista sekä muuta kelttimusiikkia, josta ei niin paljoa ole julkaistu suomen kielellä. Lisäksi olen kiinnostunut kirjoittamaan levyistä, joihin liittyy jollakin tapaa luontevasti kirjallisuus. Jääköön idea vielä tässä tarkentamatta.

Millainen voimavara musiikki on sinulle arjessa?

Musiikki on täyttänyt elämäni aina pikkupojasta asti. Hyvä musiikki merkitsee minulle taiteista kaikkein ravitsevinta. En ole soittajana kummoinen ja harjoittelijana toivotoman laiska. Silti olen päässyt aina soittamaan taitavien muusikoiden, usein jopa ammattilaisten kanssa, mikä tietysti kielii ennen kaikkea hyvästä onnesta. Lukijana luonnehtisin itseäni kulinaristiksi – en ymmärrä miksi kirjoja tulisi ahmia. Sama pätee musiikkikirjallisuuteen. Nuorempana kuuntelin musiikkia aamusta iltaan, mutta näin keski-ikäisenä rakastan hi-fi äänimaisemaa, jossa ympäristön äänet erottuvat kauniisti toisistaan. Sitä voi kutsua myös hiljaisuudeksi. Olen myös viime aikoina innostunut kuuntelemaan kokonaisia diskografioita ja kokonaistuotantoja. Hitaassa lähikuuntelussa ovat olleet muun muassa *Genesis*, *Iron Maiden*, *Sibeliuksen sinfoniat* ja *Šostakovitšin jousikvartetit*. Hidas, nautiskeleva kuunteleminen on oma vaatimaton vastalauseeni pinnallisen hektiselle

musiikinkuluttamiselle. Musiikin kokemisen ei tule olla arkista, vaan mysteerien täyttämää ja tunnekokemuksena ylevöittävää.

Entä tekoäly? Uhka vai mahdollisuus?

Varmaan sekä että. Itse olen käyttänyt tekoälyä verrattain harvoin ja hyvin maltillisesti. Lähinnä olen käsitellyt omaa tekstiäni. Seuraan kehitystä uteliaisuudella ja minulle sopivalta etäisyydeltä. Tähän sopinee vanha viisaus: tekoäly on hyvä renki, mutta huono isäntä. Vakavimmat uhkakuvat liittyvät tietysti makrotason turvallisuuskysymyksiin, joihin minua viisaammat osaavat vastata. Pysin pysymään kärryillä.

Jos saisit mahdollisuuden, niin mitä haluaisit sanoa kirjastoalasta kiinnostuneelle puolta nuoremmalle Marko Niemelälle?

Lähetän 25-vuotiaalle Marko Niemelälle seuraavan viestin: luota itseesi, kuuntele sydäntäsi ja seuraa rohkeasti omaa intuitiotasi. Jos kirjastoala kutkuttelee, niin anna palaa! Lopuksi tähän on syytä lisätä, että aloitin alalla 26-vuotiaana, enkä ole katunut päivääkään. ■

Kuvassa vasemmalta **Oskari Mänttari**, keskustelemaan tullut **Pia Göös** ja toinen lukudiskon vetäjä **Annika Lehtinen**.

Espon kaupunginkirjaston lukudisko - kirjallisuus yhdistyy musiikkiin

Teksti Ilkka Mikkola ● Kuva **Oskari Mänttari**.

Espon Lippulaivan kirjastossa on tänä keväänä kokeiltu uudenlaista lukudisko-konseptia, jossa kirjallisuus kohtaa musiikin. Tavoitteena on kannustaa asiakkaita tuomaan esiin omia lukukokemuksiaan elämyksellisemmällä tavalla.

Lukudiskossa musiikki soi taustalla tunnelmaa luomassa ja herättämässä keskustelua siitä, mikä kirjassa ja sen inspiroimassa musiikissa teki lukijaan vaikutuksen. Tanssiminenkin on sallittua. Lukudiskoja järjestettiin kevään aikana eri teemoilla, eri kohderyhmille: romantiikka, jännitys, nuorten kirjat ja lapsiperheet. Konseptista kertoo sen kehittäjä, kirjastopedagogi **Oskari Mänttari**.

Mistä lukudisko-konseptissa on kyse, mitä siellä tapahtuu?

Kannustamme asiakkaita esittelemään omia vaikutuksen tehneitä lukukokemuksiaan ja ehdottamaan luettuun liittyvää musiikkia yhdessä kuunneltavaksi. Mikä asiakkaaseen teki vaikutuksen lukemassaan kirjassa? Miten ehdottamansa musiikki liittyy luettuun ja

mikä siitä tekee kiinnostavaa? Paikalle voi tulla myös vain kuuntelemaan keskustelua tai inspiroivan musiikin kohdalla vaikka tanssimaan.

Tarkoitus on elämyksellistä uudella tavalla kirjoista käytävää keskustelua. Kirjoihin liittyvän musiikin tuominen osaksi keskustelua tuo uudenlaisia näkökulmia luettuun ja musiikin soittaminen samassa yhteydessä kietoo osallistujat sisään kirjan tunnelmiin. Jos musiikki houkuttelee tanssimaan, tarjoaa liikekieli vielä yhden lisäulottuvuuden kirjalliseen kokemukseen.

Tilaisuuden vetävät kirjastolaiset ovat valmistautuneet itsekin kertomaan lukukokemuksistaan ja niihin liittyvästä musiikista, mikäli asiakkaila ei ole koko ajaksi esiteltäviä aiheita.

Kertoisitko jonkin esimerkin kirjasta, jota olette käsitelleet ja minkälaista musiikkia siihen on liitetty?

Jännitysteemaisessa keskustelussa aiheena oli mm. kirjat *Jäniskerroin* (**Antti Tuomai-****nen**) sekä *Eikä yksikään pelastunut* (**Agatha Christie**). Jäniskertoimen sisällön ja kerrottavyylin perusteella hain musiikkiin kulmikkaasti säntäilevää tivolitunnelmaa. Näillä kriteereillä kuunneltiin mm. **Iiro Rantala New Trio**a sekä animaatioelokuvaan sävellettyä musiikkia. Christien klassista dekkaria taas taustoitin kirjan tapahtumien ajan ja paikan äänimaailmalla. Kuuntelussa oli 30-luvun brittiläistä tanssimusiikkia. Keskustelijat kertoivat valintojen ilmentävän hyvin kirjojen tunnelmaa. Tällä kertaa musiikin ja kirjojen yhtenevyydestä oltiin yksimielisiä, mutta olen kiinnostunut kuulemaan myös täysin omista valinnoistani poikkeavia ehdotuksia.

Mistä idea lukudiskoon tuli?

Koska kirjallisuus on lähtökohtaisesti hiljaa henkilökohtaisesti koettava elämys, pohdin keinoja kirjallisuuskeskustelun tapahtumallistamiseen ja elävöittämiseen.

Kuinka lukudiskot ovat sujuneet?

Lukudiskoja on toistaiseksi järjestetty vasta kaksi kertaa ja konsepti hakee vielä muotoaan. Kirjallisuuskeskustelusta kiinnostuneita on löytänyt paikalle muutamia, kun taas musiikki on houkutellut paikalle enemmänkin nuoria tanssijoita. Keskustelemaan tulleet ovat olleet parikymppisistä eläkeläisiin, tanssijat puolestaan pieniä lapsia vanhempineen. Enemmän osallistujia tietysti toivottaisiin. Keskustelijat ovat kiitelleet hyvästä ideasta ja keskusteluissa on löydetty musiikin siivittämiä uusia näkökulmia käsiteltyihin kirjoihin.

Asiakaspalaute:

Lukudisko oli aivan ihana! Puhuttiin kirjoista, musiikista ja vaikka mistä. Tila oli sisustettu tilaisuuteen sopivaksi: tanssilattia valoineen houkutteli tanssimaan ja vieressä oli viehkeä keskustelunurkkaus.

Uusien konseptien kohdalla on hirveän vaikea tietää, onko yleisön paikalle saaminen kiinni ohjelman sisällöstä, aikataulusta vai puutteellisesta viestinnästä. Paikan päällä sekä somessa kyllä kiitellään konseptia, mutta saadaanko tästä pitäviä enemmän paikalle, jää nähtäväksi. Nyt kokeillaan erilaisia vaihtoehtoja. Toistaiseksi on testattu aikuisten lukudiskoja. Odotan kiinnostuksella, miten kuvien lukemiseen keskittyvät lapsiperheiden lukudiskot sekä nuorten kirjoihin keskittyvä disko sujuvat.

**Lukudiskot järjestetään kello 17-18. Miten olette päätyneet tapahtuman aika-
tauluun? Itselleni tuli ajatus, että se voi olla työssäkäyville hieman aikainen
aika.**

Ajatuksena oli tavoittaa mahdollisimman paljon myös kirjaston satunnaisia kävijöitä, joita viiden maissa on ollut eniten. Syksyllä kokeillaan hieman myöhempää aikaa erityisesti lukudiskoon tähtäävien tavoittamiseksi.

Onko lukudiskoille tulossa jatkoa tämän kevään jälkeen?

Kyllä jatkamme kokeiluja. Syksyllä siirrytään Lippulaivan kirjastosta Entresseen.

**Sinä toimit kirjastopedagogina, kertoisitko hieman työstäsi? Onko erilaisten
tapahtumien ideointi olennainen osa työtäsi?**

Työskentelen tapahtumapainotteisena kirjastopedagogina. Rakennan ja kehitän tapahtumakumppanuuksia kaikkiin Espoon kirjastoihin, minkä lisäksi koordinoin erityisesti Entressen kirjaston tapahtumia. Uusien konseptien suunnitteluun ei juurikaan jää aikaa, mutta kumppanuuksista neuvotellessa toteutustapojakin pyritään kehittämään. Idea lukudiskosta syntyi jonkinlaisena päähänpistona muun työn ohessa. ■

Presidentti **Urho Kaleva Kekkonen**.
Kuva Sotamuseo / Puolustusvoimat

Kuunnellaan valokuvia!

Teksti Marko Niemelä ● Kuvat Sotamuseo ja Tatu Kantomaa

Rovaniemen musiikkikirjaston uusi ja rento konsepti

Vanhoja valokuvia on kiva katsella. Useimmat eivät ole koskaan tulleet ajatelleeksi, että niitä voidaan tulkita ja avata myös kuuntelemalla. Valokuvat voivat välittää moniaistillisiä tunnelmia ja muistoja. Ajatelkaapa vaikka perhealbuminne valokuvia joulunvietoista. Niissä lauletaan, syödään, avallaan paketteja – kuvista välittyy äänimaisemia. Kulttuurintutkimuksessa äänimaisemalla tarkoitetaan mahdollisimman lyhyesti määriteltynä ääniä, joille annetaan kommunikatiivisia merkityksiä.

Rovaniemellä vietettiin lokakuussa 2023 Monitoritalo Mondella perinteistä vanhustenviikkoa kaksipäiväisillä, kaupungin kulttuuripalveluiden

järjestämällä vanhusfestareilla. Musiikkikirjasto oli mukana omalla työpajallaan. Vanhojen valokuvien äänet –työpajassa näytimme senioreille valokuvia heille tutuista aiheista. Yleisö sai mahdollisuuden muistella, millaisia ääniä lähti muun muassa pajatsosta, langapuhelimesta ja agraariajan työkaluista. Suosituin kuvakuuntelun kohde oli kuitenkin valokuva presidentti Kekkosesta. Pian yleisöstä alkoi kuulua: ”Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen...”. Se herätti paljon hersyvää naurua, ja ”Urkkia” muisteltiin enemmänkin.

Koska konseptista selvästi tykättiin, päätimme järjestää myöhemmin kirjastolle avoimen kuvakuunteluillan. Kutsuimme mukaan kulttuurisen äänentutkimuksen dosentin, FT **Meri Kytön** Turun yliopistosta alustamaan äänimaisemien tutkimuksesta sekä toimimaan tilaisuuden kuunteluoppaana. Pyysimme lisäksi esityksen elävoittämiseksi mukaan Rovaniemen kaupungin viralliset rytmimuusikot, **Kunnan Pojat**. Rento ja kevyt tilaisuus oli menestys. Palaute oli suorastaan ylistävää.

Kuvien pintarakenteen takaa saattaa avautua yllättävän paljon asioita. Valokuvista välittyvät äänimuistot saattavat nostaa esiin herkkiä tunteita ja jo unohdettuja muistoja. Esimerkiksi valokuva isoäidistä voi tuoda mieleen hänen nauravaisen puheäänensä ja yhtäkkiä mieleen pulpahtaa mummolan kaappikellon loputon tikitys.

Valokuvia ei toisin sanoen ainoastaan katsota, vaan mukana on aina myös subjektiivinen tulkinta. Oikeastaan valokuva ei ole kuva todellisuudesta vaan todellisuuden representaatio eli kohdettaan epäsuorasti esittävä ja merkityksiä rakentava otos. Valokuvien ontologiaa, sen kuvallisuuden katsomista ja näkemistä on pohdittu paljon valokuvatutkimuksen ja filosofian piirissä. Valokuva on maisema: mitä valokuvista koemme, ei edes ole

itse kuvassa, vaan mielessämme ja mielikuvissamme.

Kun valokuvia katsellaan yhdessä, tulkinta laventuu ja houkuttelee pohtimaan, millainen todellisuus kaikessa värikkyudessaan voi mustavalkoistenkin kuvien takana olla. Valokuvan merkitykset rakentuvat sellaisissa ympäristöissä, joissa sitä tulkitaan, kuten vaikkapa kirjaston kuvakuunteluilloissa. Valokuvien voima piilee nimenomaan sen aikaansaamassa vuorovaikutteisessa tunne-elämyksessä, ei välttämättä pelkästään sen visuaalisessa esteettisyydessä.

Seuraava askel on järjestää valokuvien kuunteluilta yhdessä Lapin maakuntamuseon kanssa. Lisäksi ajatuksena on käydä esittelemässä konseptia Lapin ja miksei myös muualakin yleisissä kirjastoissa. ■

Kirjallisuutta:

Kytö, Meri (2013) Kotiin kuuluvaa, Yksityisen ja yhteisen kaupunkiäänitilan risteyvät. Joensuu: ItäSuomen yliopisto

Niemelä, Marko (2016) Ääniä kuvassa? Iikka Paavalniemen valokuvan mikrohistoriallinen tulkinta. Teoksessa Helmi Järviluoma & Ulla Piela Kalevalaseuran vuosikirja 95 (2016). Helsinki: SKS.

Salmi, Hannu (2002) Onko tuoksuilla ja äänillä menneisyys? Aistien historia tutkimuskohteena. Teoksessa Kari Immonen & Maarit Leskelä-Kärki (toim.) Kulttuurihistoria. Johdatus tutkimukseen. Helsinki: SKS

Kunnan Pojat – Rovaniemen viralliset rytmimuusikot. Kuva Tatu Kantomaa.

Konsalla hommat kohallaan eli Koha-koke- muksia Lahden konservatorion kirjastolla

Teksti **Matti Rantanen**

Lahden konservatorion kirjaston tietokanta avautui ensi kertaa julkiseksi vuonna 2013 Felix-aineistohaun myötä. Tästä kymmenen vuotta myöhemmin elokuussa 2023 avattiin täysin uusi verkkokirjasto, joka sekin perinteitä vaalien käyttää oppilaitoksen historiasta periytyvää Felix-nimeä.

PrettyLib -järjestelmä ehti olla konservatoriolla käytössä parikymmentä vuotta, ja se piti jo hyvää vauhtia vaihtaa uudempaan sekä jatkuvasti päivittyvään järjestelmään. PrettyLib oli kyllä mukavan yksinkertainen, mutta auttamattomasti vanhentunut. Lopulta vaihtoehtoiksi jäivät vain Quria ja Koha, joista jälkimmäinen valikoitui PrettyLibin seuraajaksi.

Tarkoituksena oli saada luotettava ja pitkäikäinen järjestelmä, jossa ei olisi mitään rajoitteita musiikkiaineiston kuvailun suhteen. Koha täyttää nämä kaikki tarpeet ja sen laaja käyttäjäyhteisö myös Suomessa vaikutti osaltaan järjestelmän valintaan. Avoimen ja vapaan lähdekoodin ohjelmistona Koha tarjoaa lisäksi sellaisia etuja, joita täysin kaupallinen ohjelmisto ei voisi ikinä tarjota ja se antaa loppukäyttäjälle vapaat kädet asetusten sekä ominaisuuksien muokkaukseen juuri oman kirjaston tarpeita vastaaviksi.

Järjestelmän vaihtoa aloitettiin kesällä 2023 ja lopulta tietokannan siirto ja konversio onnistuivat hyvin. Yli 20 vuoden aikana oli tietokantaan kertynyt valtava määrä meta-dataa ja konversio toi esiin joitain epäsäännöllisyyksiä sekä puutteita tietueissa. Kuvailusäännötkin ovat muuttuneet vuosien saatossa paljon RDA:n myötä, joten työtä riittää jos kaikki tietueet haluaa saada täysin nykyajan vaatimuksia vastaaviksi.

Vanha tieto ei myöskään Kohassa näy aina toivotulla tavalla. Esimerkiksi liian lyhyet vanhat viivakoodit, jotka antavat useamman tuloksen hakua tehdessä juuri sen yhden halutun niteen sijaan. Hakutoiminto noin muutenkaan ei ole kaikista selkein, kun osakohteet sekoittuvat varsinaisten emotietueiden joukkoon hakutuloksissa. Tässä olisi vielä kehitettävää.

Koha toi mukanaan onneksi myös kopiokuvailun, joka helpottaa ja nopeuttaa uusien tietueiden tekoa sekä vanhojen päivittämistä. Automaattinen uusintakin otettiin heti käyttöön asiakkaiden elämää helpottamaan eikä paperikuittejakaan enää tarvitse tulostella.

Tulevaisuudessa olisi mahdollisuus omatoimilainaukseen, koska sekin ominaisuus Kohasta löytyy. Tämä tosin vaatisi ensin valtavan työn kokoelman ja tietokannan parissa sekä jonkinlaista kulunvalvontaa. Nykyisillä resursseilla tähän ei meidän kirjastossamme ole kuitenkaan mahdollisuuksia.

Koha(kaan) ei ole täydellinen, mutta se on hyvinkin toimiva, monipuolinen ja joustava järjestelmä, joka on nopeuttanut sekä helpottanut työtä vanhaan verrattuna. Jälkiviisaana voisi kuitenkin todeta, että järjestelmän vaihto olisi vaatinut paljon pidempääkin valmistelua tietokannan ja kokoelman osalta. ■

| Lahden konservatorion Felix-verkkokirjasto: felix.concis.fi

Kansalliskirjaston musiikkikäsikirjoitukset Yksa-arkistopalveluun

Teksti ja kuvat Petri Tuovinen

Kansalliskirjasto on ottanut käyttöön Disec Oy:n ylläpitämän ja kehittämän Yksa-arkistopalvelun. Sen avulla pyritään parantamaan kahden merkittävän aineistokokonaisuuden saatavuutta. Kansalliskirjaston käsikirjoituskokoelman ja pienpainatekokoelman aineistojen metatiedot saadaan näin Kansalliskirjaston hakupalvelu Finnan kautta monipuolisemmin esille.

Aineistokokonaisuus on noin yhteensä 10 hyllykilometriä ja aineistojen tiedot ovat aikaisemmin olleet pääosin tiedonhallintajärjestelmien ulkopuolella. Kirjastojärjestelmien avulla on voitu kuvailla näiden aineistojen hierarkkisen rakenteen ylätasoa, mutta ei kokoelman varsinaista rakennetta. Musiikkikäsikirjoitusten osalta uudistus on merkittävä.

Musiikkiarkistot käsikirjoituskokoelmassa

Käsikirjoituskokoelma sisältää ainutkertaisia arkisto- ja käsikirjoitusaineistoja. Kokonaisuus on laajuudeltaan hieman vajaat neljä hyllykilometriä ja sitä on usein luonnehdittu kokoelmaksi suomalaista oppi- ja sivistyshistoriaa. Käsikirjoituskokoelmasta merkittävä osuus on yhteydessä Helsingin yliopistoon ja Suomen kulttuurielämään.

Käsikirjoituskokoelma ei ole kuitenkaan yksi aineistokokonaisuus vaan sisältää erilaisia aineistoja aina keskiaikaisista pergamenttifragmenteista, papyruksista ja itämaisista käsikirjoituksista yksittäisiin käsikirjoituksiin ja henkilö- ja yhteisöarkistoihin.

Henkilöarkisto sisältää arkistonmuodostajan elämään ja uraan liittyviä aineistoja, kuten teosten käsikirjoituksia, muisti- ja päiväkirjoja sekä kirjeenvaihtoa. Yhteisöjen arkistoissa on taas useamman henkilön aineistoja yhden toimijan alla.

Käsikirjoituskokoelman aineisto on karttunut Turun akatemian perustamisesta vuodesta 1640 alkaen eli käytännössä koko kirjaston olemassaolon ajan. Kokoelmaa on hallittu eri tavoin aina kokoelmahoitajan muistista erilaisiin kortistoihin ja luetteloihin. Nyt tavoitteena on yhdistää kerrostumat yhdeksi hallituksi kokonaisuudeksi Yksa-järjestelmässä.

Käsikirjoituskokoelma sisältää runsaasti musiikkiin liittyviä käsikirjoituksia. Pelkästään säveltäjien ja muiden musiikkitoimijoiden arkistoja on reilut 550, ja niiden lisäksi on runsaasti yksittäisiä käsikirjoituksia, kuten nuotti-, laulu- ja koraalikirjoja. Musiikkiarkistot ovat olleet myös keskeinen hankinnan kohde. Monet saattavat muistaa vuosituhatien vaihteessa järjestetyn Lyyra-projektin, jossa kartoitettiin sävellyskäsikirjoitusten sijaintitietoja eri arkistoissa, mutta myös tarjottiin mahdollisuus lahjoittaa aineistoja Kansalliskirjaston kokoelmiin. Musiikki on näytellyt kokoelman historiassa merkittävää roolia aina 1900-luvun alusta lähtien. Tunnetuimpia arkistonmuodostajia ovat **Jean Sibelius**, **Einojuhani Rautavaara** ja **Fredrik Pacius**. Pääosa arkistonmuodostajista edustaa taidemusiikkia, mutta kokoelmissa on myös populaarimusiikin puolelta esimerkiksi **Jaakko Salon** arkisto ja parhaillaan järjestämisvaiheessa oleva **M.A. Nummisen** arkisto.

$C = \frac{4}{4}$

Allegretto

Andante tranquillo

Väinö Rantas
1919

Helsingfors Stads Orkester Bibliotek
Helsingin Kaupungin Orkesteri kirjasto

Handwritten musical score for orchestra. The score includes parts for Flute (Fl.), Clarinet (Cl.), Bassoon (Fag.), Trumpet (Tr.), Trombone (Tromb.), Violin (Vcl.), Viola (Vcl. 2), Violoncello (Cell.), and Bass (Bass). The tempo is marked *Andante tranquillo* and the time signature is $C = \frac{4}{4}$. The score features various performance instructions such as *dolce*, *Solo*, *con sord.*, and *pp*. There are also some handwritten annotations and corrections throughout the score.

No 8.

FZ

Aineisto on ollut tähän mennessä hallittavissa kokoelma- ja arkistoluetteloilla sekä kortistoin. Lisäksi Kansalliskirjaston kautta on ollut saatavilla kuvaus arkistonmuodostajasta ja perustiedot arkistosta, ja musii-kin osalta arkistoluetteloja on osittain julkaistu Doria-tietokannassa.

Kuvailu arkistomuodostajatasolta yksikkötasolle

Ennen varsinaista kuvailuvaihetta, arkistoon saapunut aineistokokonaisuus on pitänyt järjestää yksityisarkistokaavan mukaiseksi kokonaisuudeksi. Lisäksi aineisto suojataan arkistokoteloihin.

Yksään kuvailu lähtee liikkeelle arkistonmuodostajasta, joka on henkilö tai yhteisö. Taho, jonka toiminnan tuloksena asiakirjat ovat syntyneet. Arkistonmuodostaja-tason jälkeen kuvaillaan arkistotaso, jossa kuvataan arkistonmuodostajalle muodostetun arkiston metatietoja, kuten esimerkiksi: arkiston nimi, kartuntahistoria, rajavuodet ja arkiston tyyppi.

Tämän jälkeen kuvaillaan arkiston sisältämät pääsarjat, joita voivat olla esimerkiksi: Biographica, kirjeenvaihto, käsikirjoitukset, toiminta-asiakirjat, lehtileikkeet, valokuvat jne. Pääsarjat ovat kiinteänimisiä.

Pääsarjan jälkeen kuvaillaan alasarjat, joissa voidaan jakaa aineistoa erilaisiin tarkentaviin kokonaisuuksiin. Sarjatasojen kuvailun jälkeen kuvaillaan jo itse aineistoa, joka voidaan tehdä joko arkistoyksikkönä tai asiakirjana.

Sävellyskäsikirjoitusten osalta kuvailu on varsin luontevaa Yksäjärjestelmään sen tarjoaman hierarkisuuden vuoksi. Kansalliskirjaston hakupalvelun käyttäjälle aineistokokonaisuus näyttäytyy puumaisena rakenteena. Aineistoja voi myös tilata arkistoyksikkönä tai asiakirjana.

Pääsarjataso ja alasarjatasojen käytöllä voidaan saada esimerkiksi systemaattisen teosluettelon mallilla kuvailtua arkisto järjestelmään. Arkiston järjestämisvaiheessa onkin hyvä ottaa huomioon, että se noudattaisi selkeää pääsarja-alasarja -rakennetta, mikä helpottaa sen käyttöä.

Lisäksi järjestelmä tarjoaa käsikirjoituksille otollisen kuvailumahdollisuuden, kun teokseen liittyvät käsikirjoitukset voidaan kuvata omina asiakirjoinaan. Teoksen tiedot voidaan kuvailla arkistoyksikkönä, jolloin käyttäjälle hahmotuu selkeästi teoksen tiedot ja siihen liittyvät aineistot. Yksi arkistoyksikkö voi siis sisältää suuren määrän käsikirjoituksia aina varhaisista hahmotelmista puhtaaksikirjoitettuun versioon saakka. Tämä rakenne helpottaa ja selkeyttää arkiston käyttöä.

Yksä-arkistopalvelussa on käytössä Finto-palvelu kaikilla sen arkistotasoilla, joten linkitetty data on vahvasti mukana kuvailussa ja helpottaa sekä monipuolistaa hakuja Kansalliskirjaston hakupalvelussa. Kuvailutyö etenee arkisto kerrallaan ja käyttäjä voi tutustua aineistojen kuvailutietoihin lähes välittömästi Finnassa. Aineistoja voi myös tilata Kansalliskirjaston Finnassa kirjaston erikoislukusaliin tutkittavaksi. ■

Perustiedot Dokumentti

Nimeke
Toimija
Muu nimeke
AMS-luokka
Säilytysyksikön tunnus
Muu tunnus
Rajavuodet
Tallennemuoto
Kuvaus
Lisätietoja
Kieli
Aineistotyyppi
Luokitus
Kartuntahistoria
Konservointitiedot
Tekijä
Aihe
Julkisuusluokka
Salassapidon syy
Valmistumisen tila
Sijoitus
Digitaalinen tietue
Lisätietoja digitaalisesta
Lisenssi
Kontrolloidut asiasanat
Paikka

5

< 1 / 1 >

Muokkaa

Lisää asiakirjoja

Näytä lisää ▾

Julkisesti katseltavissa

ntit (1) Muutoshistoria

Joutsenet op.15

▶ Raitio, Väinö, 1891-1945 Säveltäjä

Ui merta ne unten) op. 15
Joutsenlaulua op.15

HCaA:Coll-592-2

Coll-592-2

1919

Joutsenet (/Ui merta ne unten /Joutsenlaulua) op. 15
3333/4331/12/0/cel/str. (2#)

KE 4. 2. 1920. Helsinki. HKO, joht. Robert Kajanus. VR:n toinen sävellyskonsertti.

suomi

Nuottikäsikirjoitus

Väinö Raitio

Julkinen

Makasiini

1.Hylly

1.Väli

Koko(hm)

tietueesta

Lisenssi

Lisätietoja lisenssistä

ysö joutsenet

seko sinfoniaorkesteri

▶ Helsinki Teoksen alkuperään liittyvä paikka

Pirjo Jaatinen

Muistokirjoitus: musiikkiosaston johtaja Pirjo Jaatinen 1956 - 2024

Teksti **Eija Huusaari** ● Kuva **Raahen kaupunginkirjasto**

Pari vuotta sitten eläköitynyt Raahen kirjaston musiikkiosaston johtaja **Pirjo Jaatinen** menehtyi äkillisesti pääsiäislauantaina 30.3. Pirjo antoi Raahen kaupunginkirjaston musiikkiosastolle kasvot. Hän oli henkeen ja vereen musiikin tuntemuksen ammattilainen.

Kemissä 1956 syntynyt Pirjo opiskeli Tampereen yliopistossa pääaineena kirjallisuutta. Hän valmistui humanististen tieteiden kandidaatiksi 1986. Jo sitä ennen Pirjo oli työskennellyt pitkään eri kirjastoissa. Hän oli Kemissä kaupunginkirjastossa kesätöissä 1977 ja 1978. Myöhemmin hän teki lyhyitä työrupeamia paitsi Kemissä, myös Oulun, Raahen ja Rovaniemen kirjastoissa.

Varsinainen työura Raahen kirjastossa alkoi 1982, jolloin hänet nimitettiin va. amanuens-

siksi. Hän hoiti tuolloin käsikirjastoa.

Vuonna 1985 Pirjo nimitettiin musiikkiosaston johtajaksi. Tätä työtä hän teki seuraavat 36 vuotta. Hän paneutui siihen koko sydämeästään ja tuo paneutuminen heijastui myös asiakaspalveluun. Monet muistavat, miten kiinnostavia keskusteluja hänen kanssaan kävivät. ”Hän oli ihminen, joka osasi palvelemisen taidon”, kommentoi eräs asiakas Pirjoa.

Pirjo perusti vuosien aikana monipuolisen musiikkikokoelman kirjastoon. Yhtään levyä hän ei hankkinut harkitsemattomasti, hetken mielijohteesta. Ainoa, mitä hän vierasti, oli kotimainen ”humppaosasto”. Sekin sai kuitenkin paikkansa levylokeroissa asiakaspyyntöjen myötä.

Hän paneutui antaumuksella myös levyjen luettelointiin. Muistan, että joskus meillä työ-kavereilla oli hauskaa, kun hän saapui levy kainalossaan hieman onnettoman näköisenä kahvihuoneeseen: Pirjo oli työssään perfektionisti ja aina ei ollut niin selkeätä, mihin luokkaan levy kuuluisi.

Pirjon oma musiikkimaku oli laaja, siihen kuului klassisen musiikin lisäksi niin jazz- kuin rockmusiikki. Yksi hänen suurista suosikeistaan oli **Van Morrison**. Pirjon läheinen työ-kaveri muistaa, että Pirjo soitti kerran jos toisenkin Morrisonin *Moondance*-biisiä. Hän oli myös mukana Raahen jazzyhdistys **Rajatsin** toiminnassa. Pirjo teki musiikkiosastolla Rajatsin kanssa yhteistyötä siten, että sinne laitettiin hyvissä ajoin ennen jokakesäisiä Rantajatseja esille esiintyjien musiikkia.

Pirjo oli laajalti sivistynyt. Hän luki paljon ja oli kuvataiteiden ystävä. Elävän musiikin kuuntelua rajoitti viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tinnitus, ja se suretti Pirjoa suuresti.

Pirjo ei perustanut koskaan perhettä. Sen korvasivat työ, harrastukset ja ystävät. Hänellä oli muutama hyvä ystävä, joiden kanssa hän piti tiiviisti yhtä myös eläköitymisen jälkeen. Eräs heistä, **Sanna Manninen**, sanoo Pirjon olleen nöyrä ihminen, joka ei halunnut tuoda itseään esille. Hän vältteli erimielisyyksiä ja oli ystävällinen kaikkia kohtaan. ”Nöyryydestä huolimatta hän kulki ylpeästi omaa polkuaan. Hänellä oli rohkea tyylytaju eikä hän lähtenyt valtavirtojen mukaan. Pirjolla oli myös hyvä huumorintaju, hänellä oli hauskoja älynväläyksiä ja tarttuva nauru”, muistelee Sanna.

Sannan mukaan Pirjo oli tutkijaluonne, jolle pienikään asia ei ollut itsestään selvä, olipa kyse arkipäivän tekemisistä tai työasioista. Ne saattoivat olla pitkän harkinnan, pohtimisen ja tuumimisen jälkeen vieläkin harkinnassa, ennen kuin hän teki päätöksen. ”Toisia se ihastutti, toisia ehkä vihastutti, mutta hänen erikoislaatuisuuttaan ymmärrettiin. Hän oli niin älykäs ja lempeä ihminen. Hän eli mukana ystäviensä iloissa ja suruissa. Pirjo arvosti ihmisiä sellaisina kuin he olivat”, Sanna kertoo. ■

Tule, tutustu ja verkostoidu!

Avoim musiikkikirjastopäivä Turussa 11.6.2024

Intervalli -lehdessä 2/2023 olleessa [artikkelissa](#) Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia ja Turun konservatorion yhteisessä Taidekirjasto Sigynissä työskentelevät **Silja Hammo** ja **Suvi Pukero** toteavat näin:

Toivoisimme yhteistyötä erityisesti taide- ja musiikkialan kirjastojen kanssa sekä paikallisesti että kansallisesti. Pienentyvien resurssien myötä yhteistyö on tärkeää.

Turun kesäkuinen musiikkikirjastopäivä tarjoaa nyt mitä parhaimmat puitteet verkostoitumiselle sekä erilaisen yhteistyön käynnistämiseksi yli organisaatorajojen. Tule mukaan tapaamaan kollegoita sekä kuulemaan mielenkiintoista ohjelmaa. Päivän päätteeksi saamme opastetun tutustumiskierroksen Taidekirjasto Sigyniin. Tilaisuus järjestetään Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia tiloissa, ja se toimii 12. -13.6.2024 järjestettävien AMK-kirjastopäivien erillisenä ennakkotapahtumana

Paikan päälle Taideakatemia Kuvateatteri mahtuu 60 osallistujaa, myös etäosallistumismahdollisuus.

Katso päivän ohjelma viereiseltä sivulta. Ilmoittautua voit **31.5. mennessä** tästä linkistä: <https://forms.gle/aw5Fbj9mr87feuHb8> ■

TULE, TUTUSTU JA VERKOSTOIDU!

Avoin musiikkikirjastopäivä 11.6.24

Turun ammattikorkeakoulu,
Taideakatemia kuvateatteri,
Linnankatu 54, 1. krs

11.00

Lounas Sigyn-ravintolassa, Linnankatu
60 (omakustanteinen)

12.00

Päivän avaus / Marita Ahola,
tietopalvelupäällikkö Turun AMK:n
kirjasto

12.15

Musiikin hakutoiminnot Finnassa,
alustus ja keskustelua / Serafia
Kari, Kansalliskirjasto

13.00

Suomen musiikkikirjastoyhdistyksen
esittely ja Musiikintiedonhaku
-sivusto / Maaria Harviainen ja
Tiina Tolonen, MUSKA-ryhmä

13.30

Kahvitarjoilu Kasvisravintola Muusa,
Taideakatemia 2.krs

14.00

Paneelikeskustelu. Digiloikkaavatko
musiikkikokoelmat ?

Keskustelua vetää Pauliina Isomäki,
kirjastoalan opettaja Turun AMK

Paneelin osallistujat:

Hanna Kaikko,
kirjastonhoitaja/tapahtumatuottaja
Turun kaupunginkirjasto
Jari Klemetti, koordinaattori
Taideyliopiston kirjasto
Jukka Laakso, kirjastoalan opiskelija
Turun ammattikorkeakoulu
Anna Kanerva Lamppu,
tietoasiantuntija Metropolia AMK
kirjasto
Olli-Pekka Tuomisalo, muusikko,
tietokirjailija, tuottaja

15.15

Lailasta Almaan : suomalaisten
naisten populaarimusiikin historia /
Anna-Elena Pääkkölä, tutkijatohtori
Turun yliopisto

16.00 - 18.00

Vapaamuotoinen tutustuminen
Taidekirjasto Sigyniin, esittelijänä
Suvi Pukero, Turun AMK kirjasto